

א. *עָרְבוּ דָרֶךְ חַלּוֹן אוּ פֶתַח שְׁבִינִיחֶם (א) *וְנִסְתָּם בְּשֶׁבֶת, (ב) *מִתְרִים לְהִשְׁתַּמֵּשׁ (ג) דָּרֶךְ גִּבַּה הַפֶּתַל וְחִזְרֵיו. *וַיֵּאָפְלוּ אִם עָרַב לְשָׁנָה *וְנִסְתָּם הַפֶּתַח בַּחֹל (ד) וְנִפְתַּח בְּשֶׁבֶת (ה) (וּאִפְלִי סִתְמָה מִמִּזְדִּי) (זאור), הַזֶּר הָעָרֹב לְהַתְרוֹ. (ו) וְיִלְהַרְמִבִּים אֵין מִתֵּר לְטַלֵּט אֵלָא כֹּל אַחַת לְעִצְמָה, אֲבָל מִזֶּה

(ח) וַאֲפֹלוֹ סִתְמָה. וַאֲפֹלוֹ פֶּרֶץ פְּצִימָה, עֵץ ט"ז:

פאר הלכה

[illegible]

בסופו, אם כן, והתן בעזרת הפסח בשבת עלינו עמים וכדומה, זה שבידנו
למקומו פיון שבער הכיתות ונשחטו תחתיה לכל השנה; ואף דבר לשלם על שפח
הקום בשבת שהקם יש להקל גם בזה, וכן ראוינו גמולתו ופסחם על כל עם שפח
השנה להקל בעזרת הפסח וסדר והתן בעזרת הפסח בשבת עלינו עמים, ודענו
לעשות עזרת הפסח תמיד, אם כן נעמד להפסח ולכן קשמוקנים אותו אחר כך.

(א) וּלְשֵׁבֶת אֶחָת בְּיָדָי אֶסּוּר; (ב) וְכִנְיָא: (ג) כִּן הַבְּבִיר הַחֲרוֹנוֹת לְחִין תְּמִיחָת הַמְּגוֹן-אֲבָרָהֶם בְּסִינן שִׁפְנִי עֵין שֵׁם; (ד) אֵלֶיהָ רַבָּה וְחוֹסֶפֶת יִשְׁבֶּת
וְיִרְבֵּן וְנִמְנָל: (ה) מִמֶּנּוּ אֲבָרָהֶם בְּשֵׁם מִבְּרִיל: (ו) חֲמִידִי-שֵׁה: (ז) רַמְבֵּם: (ח) לִפְנֵי פֶסְקֵי כָל הָרַשּׁוּנוֹת, הַרְבֵּה חֲנֻכָּל וְהַרְבֵּי וְרִשְׁי וְרַבֵּנּוּ יִתְנֶן
וְרַשֵּׁב אֶרֶץ וְרִשְׁבָּא וְאִלּוּ רִנִּי:

הלכות שבת סימן שעד

ביאורים ומוספים

סימן שעד

נסתם בשבת פתח או חלון במקום שערכ בו

[משנ"צ ס"ק ה]

על-פלי-פנים הם שפנין בפת של צרובו.

1) והחזויא צידד (א"ח ס"י צ ס"ק כד), שרק באופן שהביא כל אחד פת מעצמו והשתתפו מועיל אף שלא חל על הפת שב עירוב, אבל כשאחד מזה מפתו לכולם, אין מועיל אב לא חל על הפת שם עירוב.

[משנ"צ ס"ק ו]

ולדידה אינו מקרי אלא כל סגר לעצמה.

2) מקור דברי הרמב"ם, כתב המגיד משנה (פ"ג מהל' עירובין הכ"ה) שהוא מהבדילתא (שבת ק, ב) לגבי ספינות שהיו קשורות ונפסקו בשבת, שאסורות לטלטל מזו לזו, ולמד הרמב"ם שכן כן חצירות מעורבות שנסתם הפתח ביניהן דין כמו ספינות שנפסקו, ובביאור סברתו של הרמב"ם האריך האבן האול (שם) לבאר, שדין 'שבת שהותרה הותרה' נאמר דוקא באותו מקום שהיה בו היתר מתחילה והתבטלה סיבת ההיתר, אבל בשנעשה הפסק בין המקומות המעורבים, אי אפשר לטלטל למקום השני וראה עוד בפמ"ג (א"א ס"ק ב).

[שעה"צ ס"ק ח]

שכן פסקו כל הראשונים.

3) וכן כתב השאילתות (שאלתא מט), והביא שכן היא גירסת הגמרא (עירובין צג, ב) 'היכא דעירב דרך הפתח ונסתם הפתח, עירב דרך החלון ונסתם החלון, מהו לטלטולי דרך גגות, ואמר ל', הואיל והותרה מקצת שבת הותרה כל השבת, והעמק שאלה (שם) העיר, שבגמרא שלפנינו אין את הנסח 'מהו לטלטולי דרך גגות, ואפשר לפרש שכונת הגמרא להקשות, מה הדין לטלטל באותה חצר.

[ביה"ל ד"ה ונסתם בשבת]

לפי שפירק לא קמי צרוב מעולם.

4) ראייה לדין זה, כתב בשו"ת מהרש"ם (ח"ו סי' טו) ממנו שמצאנו בשו"ע לעיל (סי' ס"ח ס"ד) לענין אם התמעט העירוב משיעורו, שאם התמעט לאחר שנבנסה שבת ראשונה והשתחיר כל שהוא, בשר לשאר שבתית השנה, ואם התמעט בחול קודם שחל העירוב לא חל העירוב כלל, אמנם, הגרא"ז מלצר (הובא בהגהות מהרש"ם) דחה ראייה זו, שבהתמעט העירוב, כל חשיבותו הוא רק מחמת היותו עירוב, ולכך אב לא חל העירוב אין חשיבות לשיריים, מה שאין כן בנסתם הפתח, יש לימור שגם אם נסתם מערב שבת הראשונה ונפתח בשבת מ"מ חל העירוב.

[אכן, הפמ"ג (משב"ז ס"ק א) פסק שאפילו אם נסתם הפתח בערב שבת לאחר שעירבו לצורך שבת ראשונה, אם חזר ונפתח

בשבת חל העירוב, וכעין זה כתב גב הנשמות אדב המוכא בביה"ל (ד"ה ונסתם הפתח), שאפילו בהתקלקלה צורת הפתח קודם השבת, אומרים דין 'הותרה' באופן שעומדים לתקנה, אמנם, הביה"ל שב הכריע שאין להחזיר באופן שעירבו לעורך שבת אחת, אלא אם העירוב היה מותקן בבניסת השבת, וכן הסכים החזויא (א"ח ס"י צח ס"ק ט) להכרעת הביה"ל.

[ביה"ל ד"ה ואפלו]

עין במאן-אברהם סימן שס"ג שנסאר בדין זה בפרק עין.

5) שכתב השו"ע שם, לענין נכרי שגר עם שני ישראלים שעירבו ביניהם, שאם לא היה הנכרי בביתו בבניסת השבת אינו אוסר עליהם, ואם בא בשבת אוסר ובטל עירובם, ויכולים לשכור ממנו בשבת ולאחר מכן יבטל אחד מהם את רשותו, וכל שכן שאם מת הנכרי בשבת שצריכים לבטל אחד לחבירו, והקשה המג"א (סי' א), שכלשון השו"ע משמע שגם באופן שהיה הנכרי עם מערב שבת ועירבו תחילה, כשמת הנכרי אי שכו ממנו אין העירוב ניגור, ומדוע אינו דומה לנפתח הפתח בשבת שחזר העירוב להיותו.

[ביה"ל שם]

אכן כפי אברהם יצחקי שם.

6) הביאם השעה"צ שם (סי' ה), שבנסתם הפתח, הרי בשעה שעירבו לשנה לא היה עומד הפתח להסתם, ולכך אם לאחר מכן נפתח העירוב חזר להיותו, מה שאין כן בנכרי שמתחילה לא היה העירוב קיים כל זמן שהנכרי בביתו ולא השכיר את רשותו, ולכך אין אימריב שבשמת או שכרו חזר וניגור.

[ביה"ל שם]

בקהו סוקספת שם ר"י דין זה.

7) לשון התוס' בעירובין הוא [כפי שכתבו מהרש"א והמהר"ם] נסתם באמצע השבוע ואחר כך נפתח בשבת שרי, ולכך הקשה המג"א סתירה בדבריהם, וכתב הקרבן נתנאל (על הרא"ש פ"א סי' כג אית' א) שלפי הכתוב במדרש בשם ר"י, יש לקיים הגירסא הישנה בתוס' נסתם באמצע השבת ואחר כך נפתח שרי, ולגירסא זו דוקא נסתם בשבת מותר, אבל נסתם בחול ונפתח בשבת אסור, וכדברי התוס' בשבת, אמנם, בתוס' הרא"ש (עירובין שם) הגירסא היא כגירסת התוס' בשבת.

[ביה"ל שם]

ד"ר סמ"א עצמו לא הקל ע"ה אלא בלשונות אחרות בזה.

8) מדברי הרמ"א שכתב וסתמה במזיד אחר ונפתח בשבת, רי"ק הערוך השלחן (סי' ס"ה) שסתמה במזיד מועיל אפילו כשנפתח בשבת, וביאר טעמו, משום שבסתימת הפתח לא התכוין לבטל את שיתוף הפת, אלא שלא רצה את הפתח עד שיעלה בדעתו לחזור ולפתחו או לעשות פתח אחר, אולם למעשה הכריע הביה"ל, שאין להקל כשתם במזיד באמצע השבוע ונפתח באמצע השבת.

הלכות שבת סימן שעד

ביאורים ומוספים

[ביה"ל ד"ה וסותם הפתח]

ונה הלא נמצא שם להפנות⁽⁹⁾.

שאין דינו ככרמלית גמורה אומרים בו הואיל והותרה הותרה.
[וראה ביה"ל לעיל סי' שעב כ"א ד"ה אה, שמבואר מדבריו
שבשעת הדחק יש להקל שאין קרפף פחות מבית כאתיים אסור
את הטלטול, אף אם היה פרוץ לו קרם השבת].

ואם החצר נפרצה לקרפף שגודלו יותר מבית סאתיים, כתב
בחדושי אבן העזר (עירובין כה, ב) שאומרים שבת שהותרה
הותרה, מאידך, בשו"ת אבני נור (שם) כתב, שקרפף יותר מבית
סאתיים דינו ככרמלית גמורה, ולכלול עלמא אין אומרים הואיל
והותרה הותרה, וכן דעת הישועות יעקב (סי' שנח ס"ק א) שדינו
ככרמלית, והחצר שנפרצה אליו אסורה, וראה בתוספת שבת (סי'
שנח ס"ק לו) שהשיג על דברי האבן העזר.

[ביה"ל ד"ה לכרמלית]

דאפשר דאף על פי שיש שם חצר עליו⁽¹³⁾.

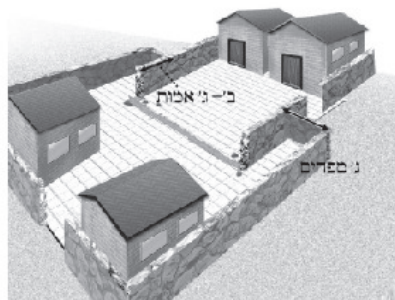
(13) והחזיר (אורח סי' סו ס"ק יח) נקט להקל בזה, וציון שהביה"ל
עצמו לעיל (סי' שמו ס"ג) העתיק את דברי תו"ס להקל.

[משנ"ב ס"ק יז]

בשתיים ושלש אמות⁽¹⁴⁾, כזה⁽¹⁵⁾.

(14) בן הוא לשון רש"י (עירובין ט, ב ד"ה נכנסין), והפנוג (א"א סי'
שסה ס"ק ו) תמוה, שלא מצאנו מקור לשיעור זה של שתיים
ושלוש אמות, וכתב, שאם כותלי הקטנה נכנסים ג' טפחים לתוך
הגדולה די בכך, וטעמו ביאר הביה"ל לעיל (סי' שסה ס"ג ד"ה
וכוונת), שאם יכנסו פחות מג' טפחים יחשב מדן לבד כאילו לא
נכנסו כלל לבנים הגדולה וכן כתב הרשב"א (עירובין שם
ובעבודת הקודש בית נתיבות שי"א כ"ט) והריטב"א שם (ד"ה
ופרקין). מאידך, החזיר (אורח סי' כז ס"ק יב) הביא בשם
הגהות הבי"ה (עירובין ט, ב על דברי תו"ס ד"ה כותל), שדי אם
כותלי הקטנה יכנסו רק משהו לחצר הגדולה, וכן סתם להלכה
(שם ס"ק ד).

(15) כזה ו

[משנ"ב ס"ק יח]

וקרי' קאלו לא היה מ'פ'לג קלל⁽¹⁶⁾.

(16) היינו, שהחצר הקטנה ניתרת על ידי נראה מבחוץ ושה
מבפנים.

המשך במילואים עמוד 26

(9) והחזיר (אורח סי' צח ס"ק ט) דחה ראיה זו, שמפולת אינה
עומדת להתפנות באיתה שבת, ולכך בעירובי לשבת אחת ונפלה
מפולת אסור, מה שאין כן בתקלקלה צורת הפתח בערב שבת
שהיא עומדת להיתקן באמצע שבת על ידי נכר וזכמו שכתב
הנשמות אדם (שם) שיותר לתקן על ידי נכר להציל מוטא של
רבים, בזה אפילו נתקלקלה לפני שבת מותר, אמנם, להלכה
הסכים החזיר עם דברי המשגיב, שאם נתקלקלה לפני שבת
אסור.

[משנ"ב ס"ק יז]

בין שפיר השמשות ביה מפה, הרי לכל השפעת⁽¹⁰⁾.

(10) בדין זה של שבת הואיל והותרה הותרה, הובא בגמרא
(עירובין צג, ב) שנחלקו רב ושמואל, דעת רב שאין אומרים הואיל
והותרה הותרה, ומותר לטלטל בתוך החצר רק בתוך ר' אמות,
ושמואל סובר שאומרים הואיל והותרה הותרה, ומותר לטלטל עד
המחיצה, והשרע פסק כשמואל, וכמבואר בבאר הגולה (אות ה).
אכן, בתוס' שם (ד"ה לא) הקשו שבטו"א זו פסק אב"י כשמואל
לקיילא שלא כרב, ואילו במסכת שבת (כב, א) אמר אב"י, שכל
מקום שנחלקו רב ושמואל הלכה כחומרי רב, לבר מג' מקומות.
והירצו שפעמים שקולתו של שמואל מביאה לידי חומרא,
והומרתו של רב מביאה לידי קולא, והיינו שלשמואל שסובר
שאומרים הואיל והותרה הותרה, אימורים גם הואיל ונאסרה
נאסרה, מה שאין כן לרב שחולק על דין הואיל והותרה הותרה,
אין אימורים הואיל ונאסרה נאסרה. ובעיקר דין הואיל ונאסרה
נאסרה, ראה ביה"ל לעיל סי' שעא ס"ד ד"ה כל זמן, ובמה שכתבנו
(שם).

[משנ"ב ס"ק ט]

אבל וכו' לכרמלית אסורה⁽¹¹⁾ וכו', דשם לא נפרץ אלא לחצר שהיא
רשות הקניין קמחיה⁽¹²⁾.

(11) ומבין שפתח לכרמלית שהיה גורר בפתחו בצורת הפתח,
והתקלקל המשקוף בשבת ונפרץ לכרמלית בפירצה של עד עשר
אמות, כתב בשו"ת הר הכרמל (אורח סי' יח) שבשעת הדחק אפשר
לצרף את דעת מוקצת הפוסקים, שבשהמחיצות קיימות ופתח
המבוי לכרמלית אומרים הואיל והותרה הותרה, ואף שלכתחילה
נזהרים להכשיר מבוי בצורת הפתח דוקא, כמו שכתב הדרכי משה
(סי' שסג אות יג) וברמ"א (שם סכ"ו), מ"מ כיון שמעיקר הדין די
בשני פסין משהו כשבצרו השני של המבוי יש צורת הפתח, לכך
בנפסק החבל או המשקוף העליון בצד אחד, יכול לסמוך על הקניב
של הצורת הפתח שבצדדים מדין ב' פסין נמועיל אף שלא כמך
על הפסין מערב שבת, ובדעת השר"ת רעק"א (מהד"ק סי' לה)
שבפסין אין צריך לסמוך מערב שבת.

(12) ואב החצר נפרצה לקרפף שגודלו פחות מבית סאתיים, כתב
בשו"ת אבני נור (אורח סי' שא אותיות יט-כ) שלדעת הרי"ף אין
אומרים הואיל והותרה הותרה, מאידך, לדעת רש"י וסיעתו כיון

צִיָּן
יְסֻכְתָּה
דָּאָר
מַקְצֵר,
לְחֶשֶׁר
מִזֵּב
דָּאָר
וְהַתְּרָה
עַל עֵיל
נֶפֶךְ שׂוֹ
אֲמִי
דְּהִירָה
קִיאָר
(בְּטוֹר)

צִיָּן
יְסֻכְתָּה
דָּאָר
מַקְצֵר,
לְחֶשֶׁר
מִזֵּב
דָּאָר
וְהַקְדָּה
עַל עֵיל
נֶפֶךְ שׂוֹ
אֲמִי
דְּהִירָה
קָאָר
(בְּטוֹר)

ראשי הכניסה של כתלי הקטנה סניפין ליצני כתלי ארף הגדולה 72 טיפנה שם ציב 1 שם בפדש ישיי * (כן הוא בשטר וכי הובא בסדר)

מלשנה ברורה

ערב דף הפתח ונתתם בשבת, פרש רש"י כגון שנפלה מפלה כנגדו, וזה אצל
בדנאי עו"ד להפנותו¹⁴, ואפלו הכי לא הטר רק פלגאקסם בשבת גופא ומשום
דבין השמשותף סל הערובי-הצרות וכיון שהטר הטר ולא חססם מעבוד ז"ס,
ועל כרחק דלא הקל השלשין-עיון אף פשעוטר לפתח אלא פשעוטר לשעה
ומשום הערוב כבר חל בשבת ראשונה ולכן מחזי אף פשעאקסם אחר-כך, ולא
משעבד לשבת אחת דצדין לא סל הערוב כלל פסם אחת בבין השמשותף,
ובקט בעשר הדין אינו בדר ובכלל, אפי"ן הכו דלא להוסיף עליה, ומה
שכתב בעשרת-אבסם דיש נסח אחר בתוספת דברים לשון "באר רוצע פסם
וגמר" "לשבת" וכו' ופירש' כחל בשבת, הנו כמלאו או פירש'
מעט אפסו: * לברמילת, אסור. עין בבית-יוסף שכתב דהני שאסור
לטקטל בתוך החצר יותר מצרבע אמות, אבל בתוך ארבע אמות מתר אפלו
לטקטל מעט לברמילת והוא גמי לברמילת ומאי, ובקמך אברסם מסתמך ביה,
אפאשר דאף-על-פיכך שם חצר עליו¹⁵, ומה בתוספת-שבת הביא ראיה
מתוספת שבת דף ט דמסר, וכן הביא בחיושי דבי צוקא איגרי, ובספר נהר
שלום הביא דכעבודת-הקדש, שער חרשית דין א, איסא כהניא דלא אסור, וכן
התוספת-שבת חיל הויכס פירש' דף כד לאסור, עין שם, ועל כן דאף שאין
לכלל: * וקטעה אסורתה. פירש' במלואה, הקלל, מלואה נקרא ה"א
דלית לה פס ארבעה בחצר או פס משהו במקא ומקאן [וא' טכח דרעה אחת]
נקרא 'מלואה' ואסור אם נפרץ למקום האסור, ואם נפרץ לחצר צריך ערב
אחר לשניכס, ואם הפריעה יותר מצער אמות הוי פריעה גסין [ואסור [פסאג]:
* ובשחלילי קטנה מוקלסם שלשה טפחים וכו', לא דוקא, דאף כחל
אחד סגי והגרי"א, ורצה לומר, דאף אם היה רק סתל אחד סתפל שלשה
טפחים ורשניי היה פחות מזה פסאן ואסור, דמה פסאן שנאמר לבד מצד
אחד. סרי דענין דוקא פס מלואה אסור, או פס דאף ארבעה טפחים מצד
אחד: * שפירץ קדם שבת במלואה. הא דלא משתרי גמ קמי' בגופיך ג

הראשונה. מן כתבו האחרונים: **ב** (ז) **קל אחד בחצרו**. דאף דכל חצר נפרץ עמה לרשות אחרת, שאין משגיח אחד וקרן נפרץ למקום האסור לו, מפל מקום כיוון שפיני השמשות היה מתר, חצר לכל השבתה: (ח) **ואפילו כלי הבית**. דאלו כלי החצר מפר קטלטל אף מקצר לחצר גם כשנפרץ, דכל החצרות רשות אמה. יסדלעיל בריש סימן שעב: (ט) **אכל וכו' לברמליה אסור**. כזה לא אמרין כיון שהפרה הפרה כמו דאמרין מעצרה, דשם לא נפרץ אלא לחצר שהיא רשות החדיד כמוהו, ואין ביניהם אלא שזה הוא של חזיר וזו הוא של אחר, אבל זה שנפרץ לרשות אחרת ממש, לא אמרין בה דאיל והפרה הפרה. ועין בבארי הלכה: **ג** (י) **שנפרצה קרב שבת**. דאלו בשבת אמרין (ט) כיון שהפרה הפרה: (יא) **במלואה לגדולה**. רוצה לומר, שהיו סמוכין זה לזה וכתל מפסיק ביניהן ונפרץ כל התל דזה: (יב) **ואין בפרצה יותר מעשר אמות**. דאלו יותר מעשרה (י) לא שפך לומר דקטנה היא כפרצה של גדולה, דפתחא יותר מעשר אמות לא עבדי אינשי: (יג) **גדולה מתרת וכו'**. ואין הקטנה אוסרת עליה, דהא הגדולה יש לה פגיון, ומקום פרצת הפתל של הקטנה (יג) הרי היא פפתחה: (יד) **להוציא בלים ששבתו בבית וכו'**. דאלו בלים ששבתו בחצר מתר לכחלה להוציא אף לחצר אחרת, אפלי כשלא ערכו יחד: (טו) **אם ערכה לעצמה**. אבל אם לא ערכה, אף היא אסורה: (טז) **וקטנה אסורה וכו'**. דהרי פתל שלה נפרצה במלואה לגדולה, שהיא מקום האסור לה: (יז) **ורבינו יכו' רוצה לומר**, אימתי הקטנה אסורה בשבתה נכנסין

ובולטין לתוך הגדולה (י) בשמים ושלש אמות¹⁴, כזה¹⁵ (יח) מפלגים שלשה טפחים וכו'. דהנה, מקום גיטת מחיצות הקטנה מפלגות מחלי את הגדולה שבצדה. וקא דבעינו שלשה טפחים, דאי לא הכי אמרין לבדד לארך הגדולה וכו' כאלו לא היה מפלג כלל¹⁶: (יט) דאם לא-כן היתה קטנה נחתר וכו'. רוצה לומר, דאם לא היו נכנסין ובולטין פתלי קטנה לתוך הגדולה, היתה גם קטנה נחתרת. (יג) דאף-על-גב דישנה מבפנים, שהעומד בתוכה רואה כל כחלי ארקה שוין, שאין שם מפתל דחבקה לפאותיה כלום והוי הפרצה בקבל מלואה, הרי מבחוץ בתוך הגדולה נראין לה שינוי פתל מלאן ומפאנין¹⁷) ונהנו, אותו ערך שהגדולה עורקת על הקטנה ונחתרת בהם, תשתרי גם הקטנה. מה שאין בן בשבולטין פתלי קטנה לתוך הגדולה, וכר שאותן שיורי כחל של הגדולה העומדן מאחורי הפרצת הקטנה אין שער לה: ד (כ) גם קטן וכו'. אבל אם שני הגזין (יד) שוין, אוסרין זה על זה אפלו אם אינם יותר מעשר אמות, דהרי נפרצו במלואן זה לזה: (כא) שגפרין וכו'. לאו דוקא, והפננה, שניה פתחה לגב הסמך לו, דבגג (טו) לא אורי בשהיה מחללה מחיצה, ונקט לשון 'נפרץ' אורי בעצמ' ¹⁸: (כב) קדם שבת, דאי בשבת, אמרין כיון שהתרה התרה, וכפלי: (כג) במלואו לגב גדול. הינו שכל גב הקטן היה מכני נדד גב הגדול הסמוך לזוה, ומיורי נמי שלא צרכו בעליהם יחד, וגם שאין גב הקטן מחזיק יותר מעשר אמות, דכפלי בעצמ' ג: (כד) קטן אסור להצלות וכו'. דהרי נפרץ להצלות חבדו האסור לו: (כה) ששבתה בבית, דאילו (טו) פליס ששבתה על הגג מדר לטלטלם אפלו לגב חבדו בלי ערב בדר, וכפלי בכיוון שעב סעיף א: (כו) וגדול מדר. להוציא כלי הבית על

שער הציון

(ט) בתידיסקי: (י) פוסקים: (יא) משנה: (יב) רש"י דף ט: (יג) סלל מבאר פס: (יד) פשוט: (טו) כן בושמע מרש"י וגם הרא"ש העתיקו, ובדאי הטור שכתב לשו' שגפרין' לא נחלק עליה, ובעל-פרשת צריך לפרש בן דברי השלחן-ערוך, דאי מרי קשש' לגג הגדול קחיצות וגם להחטן הזה קחיצות אלא שגפרין לו במלואו, וכמו שכתבו אלה מקדשים בבאר המשנה⁴⁹, איכן מרז' ששים השלחן-ערוך: אבל אם אינם נכרות וכן הוי בקרולות, הא יש עליהם מלעלה קחיצות⁵⁰, וכן הגר"ז קשע'תע'תאן' שיש לגג הגדול קחיצות, סתם בקדרא אפילו אם אינם נכרות נפוי מהנא, וכן סתם בספר ביהמ"ארי, וזמן פטאמר מרדכי' שחארת' בזה: (טז) כן מביא מרש"י:

עניינים: (1) ג' ת"ח (2) חנוכה

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com